

Тя би ги много набрала,
Отъ момци би плетъ градила,
Тебе бихъ, Черно, турила
На мали врата доленъ прагъ.
Та кога минж заминж,
Телцитѣ да си искарамъ,
Чехлитѣ да си окалямъ,
О тебъ ще да ги истрижъ;
О твойтѣ сини шалвари
И копринени дезгии.
Черно се Милки закани:
Милкано, ситно ходано,
Че нещешъ ли ми испаднж,
Очитѣ ще ти извъртиж,
Но колъ ще да ги побнж.
И изъ село да ги продавамъ —
Де гиди вишни череши
Милкини черни очици.

Наклала Ненка сѣдѣнка
Прѣдъ чичови си вратници,
Събрали сж се момитѣ,
Момитѣ и ергенитѣ.
До всѣка мома и момъкъ
До Ненка сѣдѣтъ двамина,
Двамина, двама сеймене
Войвода и язаджня.
Насрѣща стои младъ Стоянъ,
Съ мѣденъ кавалъ свирѣше,
Кавалъ си дума, говори:
„Я стани, Ненке, я стани;